

ת"פ 57220/11/12 - מדינת ישראל נגד נדאל דאוד

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 57220-11-12 מדינת ישראל נ' דאוד
לפני כבוד השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
נדאל דאוד

20 ספטמבר 2015

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עירית גלר

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד איה שריק

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

מבוא

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
2. לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 17.8.12 לפני השעה 12:21, במחלקת הילדים בבית חולים קפלן, נטל ונשא הנאשם מכשיר "אייפון" השייך למתלונן ללא הסכמתו, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע.
3. הנאשם כפר בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

גדר המחלוקת

4. המחלוקת בתיק היא נקודתית: האם ישנן די ראיות להוכיח כי הנאשם גנב את מכשיר האייפון מהמתלונן, כמיוחס לו?
5. באת כוח התביעה טענה כי יש ליתן אמון בעד ניר אקריש, ששימש בעת האירוע כמאבטח בבית החולים. בעדותו מסר, כי קיבל תיאור של אדם חשוד המסתובב בבית החולים המתאים לנאשם. לדבריו, כאשר הנאשם התקרב

עמוד 1

למחסום שער בית החולים, ראה אותו זורק חפץ כלשהו לכיוון המחסום של השער, ומיד לאחר מכן מצא מכשיר אייפון על המחסום.

6. לטענת באת כוח התביעה, עדותו של אקריש מספיקה לצורך הרשעה בעבירה של גניבה, וזאת משום שהיה עד ראייה ישיר להשלכת מכשיר האיפון מידיו של הנאשם. מכאן, שגם אין לזקוף לחובת התביעה, כי מאבטח נוסף שהיה במקום ונכלל ברשימת עדי התביעה, לא התייצב בסופו של דבר לעדות, משום מגוריו בחו"ל.

7. עוד טענה באת כוח התביעה, כי מהודעת המתלונן עולה שמכשיר האיפון שנתפס הוא המכשיר שגנב מהמתלונן. לפי ההודעה, המתלונן הגיע לתחנת המשטרה, לאחר שאשתו התקשרה לטלפון שלו והחוקר זוהר שלום ענה לה. לחלופין טענה, כי אם בית המשפט יקבע כי לא מתקיימים יסודותיה של עבירת הגניבה, יש להרשיע את הנאשם בעבירה של החזקת רכוש החשוד כגנוב.

8. באת כוח התביעה הוסיפה וטענה, כי גרסתו של הנאשם, שלפיה הגיע לבית החולים על מנת לפגוש בחורה, שאת פרטיה הוא מסרב למסור - אינה הגיונית. הנאשם גם הודה כי הסתובב יותר משעתיים בבית החולים, ובין היתר היה במחלקת ילדים. הנאשם גם לא הביא את אותה בחורה כעדת הגנה. יתר על כן, אפילו אם אכן הגיע הנאשם לפגוש בחורה בבית החולים, אין בכך כדי למנוע ממנו לגנוב את מכשיר האיפון. הנאשם גם לא סיפק כל הסבר סביר, מדוע יעליל עליו ניר אקריש, כי אכן זרק דבר מה ליד המחסום.

9. באת כוח התביעה הוסיפה וטענה, כי משנחקרו שני המאבטחים במשטרה, לא היה צורך בחקירתה של מאבטחת נוספת, שליוותה ועיכבה את הנאשם. מכאן, שלא נפל מחדל בכך שהמאבטחת לא נחקרה. אולם, אפילו נפל מחדל חקירה, לא היה בכך כדי לפגוע בהגנתו של הנאשם.

10. מנגד, טענה באת כוח הנאשם כי יש לזכות את הנאשם משום שהתביעה לא הרימה את נטל ההוכחה הנדרש במשפט הפלילי. באת כוח הנאשם טענה, כי הראיות בתיק הן דלות. לא ניתן לומר בוודאות, כי מכשיר הטלפון שנתפס הוא מכשיר הטלפון של המתלונן, בהיעדר שרשרת מוצג. לטענתה, עדותו היחידה של אקריש, שלפיה ראה תנועת זריקה, ולאחר מכן מצא את המכשיר במחסום - אינה מספיקה ונמצאו בה סתירות. כמו כן, גם לא סביר, כי הגנב יתקרב למחסום ויזרוק שם את המכשיר. מכאן, כי ייתכן שהמכשיר היה מונח במחסום זמן רב. נראה גם, כי הסיבה היחידה לעיכובו של הנאשם, היתה היכרות מוקדמת של המאבטחים עמו ממקרים קודמים.

11. עוד טענה באת כוח הנאשם, כי הנאשם נתן הסבר המניח את הדעת גם בחקירתו במשטרה וגם בעדותו, להימצאותו בבית החולים ולטעם שבשלו, אין באפשרותו להביא את הבחורה בה פגש לעדות. הנאשם שיתף פעולה עם המאבטחים, לא התנגד להתלוות אל המאבטחים ולא התנגד לחיפוש, אלא התנהג באופן נינוח.

12. לטענת באת כוח הנאשם, גם לא היה ראוי שהתביעה תבקש בשלב הסיכומים להרשיע את הנאשם, כעתירה חלופית, בעבירה של החזקת רכוש החשוד כגנוב, לפי סעיף 182 לחוק העונשין, אלא היה עליה לבקש את תיקון כתב האישום בשלב מוקדם יותר, משהתגלו הקשיים הראייתיים בתיק.

13. עוד הוסיפה באת כוח הנאשם כי קיימים מספר מחדלי חקירה בתיק, המחייבים את זיכוי של הנאשם: לא ניטלו טביעות אצבע מהמכשיר; לא הובאו צילומים של החשוד ממצלמות האבטחה של בית החולים, לרבות צילומים מהמחסום; לא הובאו עדים שהיו במקום בעת גניבת המכשיר; גם לא הובאו עדויות של מאבטחים נוספים; המתלונן

העיד כי יש לו אפליקציה המצלמת את הגנב, אולם תמונה כזו לא הוגשה.

דין

המחלוקת העובדתית - האם הוכח כי הנאשם גנב את מכשיר האיפון של המתלונן?

14. מטעם התביעה הוגשו שתי ראיות בלבד: האחת, עדותו של המאבטח אקריש; השניה, הודעתו של המתלונן. הנאשם העיד מטעמו.

15. נפתח בתיאור עדותו של המאבטח אקריש.

המאבטח אקריש מסר בעדותו, כי במהלך המשמרת של יום 17.8.12, התקבל דיווח מהמחלקה האורתופדית, כי מסתובב אדם חשוד במחלקה ונמסר תיאור שלפיו החשוד חובש כובש שחור, לובש חולצה שחורה וג'ינס ברמודה, עורו שחום וגופו מלא. בעקבות הדיווח, החל חיפוש אחר החשוד והופעל נוהל סגירת שערים, שלפיו נחסמים שערי היציאה מבית החולים. לדבריו, מאבטח בשער הכניסה, עצר את הנאשם שתיאורו תאם את תיאור החשוד שנמסר בדיווח ועיכב אותו. מאבטחת נוספת הגיעה למקום, ותוך כדי כך, ראה העד ניר אקריש את הנאשם זורק חפץ כלשהו למחסום. בשלב זה, התקרב אקריש לכיוונו כדי לתגבר את המאבטחת, הציץ למחסום, שבחלקו העליון יש כיס בצורת מלבן, ומצא שם מכשיר איפון בצבע שחור. המאבטחים הכניסו את הנאשם לתוך חדר, קראו למשטרה ואחראי המשמרת תשאל את הנאשם. אקריש היה במקום, כאשר הנאשם טען שהגיע לפגישה עם בחורה ששמה שהידה והיא גרה ברמלה. לטענתו, בעת התשאול, הנאשם נראה "טיפה לחוץ", הזיע, גמגם, האישונים שלו היו נפוחים והוא ביקש מים כדי להירגע. לדבריו, הנאשם מוכר במערכת הבטחון של בית החולים בשל גניבה שביצע בבית החולים רמב"ם. עוד הוסיף, כי המחסום עצמו אינו מצולם, והדבר אף נבדק על ידי השוטרים ואחראי המשמרת (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 9 - 18).

16. לא מצאתי כל סיבה לפקפק בגרסתו של המאבטח אקריש. עדותו נמצאה עקבית, הגיונית וסדורה. נכון אמנם, כי בהודעתו במשטרה אמר שראה את הנאשם "שולח יד למחסום" בעוד שבעדותו תיאר, זריקה של חפץ לכיוון המחסום. עם זאת, אקריש הסביר בחקירתו הנגדית, כי מדובר בתיאור זהה ועמד על כך כי ראה חפץ נזרק מידו של הנאשם לכיוון המחסום (**שם**, בעמ' 11 - 12).

17. עתה לתיאור הודעתו של המתלונן, שהוגשה בהסכמה, וממילא יש לאמצה.

בהודעתו מסר המתלונן, כי בזמן שהיה בבית החולים, שבו מאושפז בנו, שם לב כי הטלפון שהניח בחדרו של הילד או על הדלפק של האחות, נעלם. לדבריו, התקשר למכשיר ואיש לא ענה. כשעתיים לאחר מכן, אשתו התקשרה לטלפון, והשוטר זוהר שלום ענה וביקש כי יגיע לתחנת המשטרה וימסור תלונה. כאשר הגיע לתחנה, זיהה את מכשיר הטלפון השייך לו (**ת/2**).

18. מכאן לגרסתו של הנאשם.

בהודעתו במשטרה מסר הנאשם, כי הגיע לבית החולים על מנת לפגוש בחורה נשואה, ומטעם זה אינו יכול למסור את פרטיה. לדבריו, פגש אותה במחלקת ילדים, שם בקרה חברה, לאחר שקבע עמה טלפונית באותה היום. לדבריו, חיפש את הבחורה בשתי מחלקות נוספות, ולאחר מכן שוחח עמה בטלפון והיא אמרה שהיא נמצאת במחלקת ילדים. עוד ציין, כי הוא מוחק את כל השיחות עמה, משום שהיא אישה נשואה. הנאשם הכחיש כי גנב את הטלפון, או אפילו נגע בו (**ת/1**).

19. בעדותו של הנאשם בבית המשפט, חזר הנאשם על עיקר גרסתו, שלפיה הגיע לבית החולים על מנת לפגוש בחורה נשואה, ומכאן שאינו רוצה לזמנה לעדות. עם זאת הסכים בעדותו, למסור את שמה. עוד הוסיף על דבריו במשטרה, כי חיפש את הבחורה כשעתיים בבית החולים, ומכאן כי הסתובב במחלקות רבות, לרבות במחלקת ילדים. בסופו של דבר מצא את הבחורה וישב עמה למטה. לדבריו, לא נטל עמו טלפון כלשהו. בעת שניסה לצאת מבית החולים, אחד המאבטחים עצר אותו, ובעת שלוה על ידי מאבטחת, נמסר לו כי נמצא טלפון בתוך המחסום.

20. אין בידי ליתן כל אמון לגרסתו של הנאשם. גרסתו של הנאשם כי הסתובב כשעתיים בבית חולים על מנת למצוא בחורה שעמה קבע פגישה היא בלתי סבירה. הנאשם לא סיפק כל הסבר מדוע לא קבעו מיקום ושעה מדויקים לפגישה. טענת הנאשם כי ניסה להתקשר לבחורה משך כשעתיים והיא לא היתה זמינה, גם היא אינה סבירה, בהנחה שהשניים אכן קבעו להיפגש כטענתו. בנוסף טענתו של הנאשם כי מחק את רישומי שיחות הטלפון עם הבחורה אינה סבירה, כאשר נתפס מיד בסמוך לאחר שפגש אותה, וקשה להניח כי הספיק למחוק את כל הטלפונים שערך. יתר על כן, בגרסתו של הנאשם נמצאו מספר סתירות. כך למשל, בעוד שבחקירה מסר הנאשם, כי שוחח עם הבחורה וקבע עמה באותו היום, בעדותו מסר כי קבעו כבר יום קודם לאירוע. בעוד שבחקירה מסר, כי נפגש עם הבחורה במחלקת ילדים, בעדותו מסר כי פגש אותה למטה. כאשר הבין שיש סתירה בדבריו, תיקן ואמר כי אמנם נפגשו במחלקת ילדים, אולם לאחר מכן ירדו למטה.

יתר על כן, הודאת הנאשם, כי הסתובב משך כשעתיים בבית החולים, יש בה כדי משום חיזוק לתיאור שמסר המאבטח אקריש, בדבר הדיווח שקיבל. לנאשם גם ניתנה הזדמנות של ממש לזמן את הבחורה לעדות, אולם הוא מסר, כי אין לו עניין בכך, משום שחלף זמן והוא לא נמצא עמה עוד בקשר.

האם ישנן די ראיות להוכיח כי הנאשם ביצע עבירה של גניבת מכשיר אייפון מבית חולים?

21. הראיות העומדות לחובתו של הנאשם הן ראיות נסיבתיות, וזאת משום שאין ראיה ישירה כלשהי בדבר מעורבותו של הנאשם בגניבת מכשיר האייפון.

22. הלכה היא כי ניתן להרשיע נאשם על בסיס ראיות נסיבתיות, ובלבד שבית המשפט מצא, לאחר שבחן את מכלול הראיות הנסיבתיות ואת הסברי הנאשם במבחני ההיגיון וניסיון החיים, כי המסקנה המרשיעה גוברת באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית סבירה אחרת. יש לבחון את הראיות הנסיבתיות בהליך תלת שלבי. בשלב ראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; בשלב שני, נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה האם היא מערבת, לכאורה, את הנאשם בבצוע העבירה. הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות; בשלב שלישי, מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי העשוי להותיר ספק סביר ביחס להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו (ע"פ 6219/13 סוהיל נ' מדינת ישראל (18.3.14); ע"פ 8279/11 מור נ' מדינת ישראל (1.7.13); ע"פ 4354/08 מדינת ישראל נ' רבינוביץ ואח' (22.4.10); ע"פ 7052/06 יגאלי נ' מדינת ישראל (27.4.09); ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל, פ"ד נז (6) 577, 586 - 587 (2003)).

23. אלו הראיות הנסיבתיות העומדות לחובתו של הנאשם: מעדותו של המאבטח אקריש שנמצאה כמהימנה עולה, כי השערים בבית החולים נסגרו עקב דיווח אודות חשוד שגנב מכשיר טלפון; בסמוך לאחר מכן, הגיע הנאשם, שחזותו תואמת את תיאורו של החשוד, לשער בית החולים. מאבטח אחר עצר אותו מלצאת והמאבטחת החלה ללוות

את הנאשם פנימה. באותו זמן, ראה אקריש את הנאשם כשהוא זורק חפץ לכיוון המחסום; מיד לאחר זריקת החפץ, מצא אקריש במחסום מכשיר אייפון; לפי הודעת המתלונן, מכשיר האיפון שלו ניטל ממחלקת הילדים. המתלונן זיהה את מכשיר האיפון שהציג לו החוקר שלום כמכשיר השייך לו; הנאשם הודה כי הסתובב בבית החולים כשעתיים והיה במחלקת הילדים; עדותו של הנאשם נמצאה כבלתי מהימנה.

24. האם די בראיות הנסיבתיות שנמצאו לחובתו של הנאשם כדי להביא להרשעתו בעבירה של גניבה? התשובה על כך היא בחיוב, משום שכאשר בוחנים את כל הראיות יחדיו, המסקנה הסבירה היחידה היא כי הנאשם גנב את מכשיר האיפון של המתלונן, ולא תיתכן מסקנה חלופית שהיא סבירה. האיפון ניטל ממחלקת ילדים, והנאשם הודה כי היה במחלקת ילדים והסתובב בבית החולים משך כשעתיים. יש לציין כי נטילה היא בדרך של שלילת שליטה מבעליו והיא אפשרית גם "במציאה" (סעיף 383(ג)(1) לחוק העונשין). מכאן שאין כל נפקות לכך שהמתלונן מסר, כי ייתכן שהותיר את הטלפון על הדלפק. טבעי כי במסגרת אשפוז ארוך של ילד, לא יחזיק הורה המלווה את הטלפון משך כל הזמן, בידו או בתיקו; זוהי חשוד ונמסרו פרטים מזהים, התואמים את תיאורו של הנאשם; המאבטחים סגרו את השערים על מנת לאתר חשוד - ועם הגיעו של הנאשם למחסום, זרק חפץ מידי; מיד לאחר מכן, נמצא האיפון שנגנב במחסום. המדובר במכשיר השייך למתלונן וניטל ממחלקת הילדים, משום שהמתלונן זיהה את המכשיר במהלך חקירתו; לכל אלה יש להוסיף, את גרסתו הבלתי מהימנה של הנאשם, המחזקת את ראיות התביעה.

25. משנמצאה עדותו של המאבטח אקריש מהימנה ומספקת ומשהוכח כי הטלפון שייך למתלונן, הרי הוכחה החזקה תכופה של הנאשם את הטלפון שנגנב בסמוך לפני כן. על כך נאמר, כי:

"הכלל בדבר 'החזקה התכופה' אינו אלא אחת מהחזקות שבעובדה. על פי ההיגיון וניסיון החיים, ניתן להסיק מהימצאותו של חפץ שנגנב, זמן לא רב לאחר הגניבה, בחזקתו של פלוני על הקשר שבין פלוני לבין מעשה הגניבה. הקשר בין מחזיק הסחורה הגנובה לבין מעשה הגניבה הינו בגדר הנחה בלבד. הנאשם רשאי להביא ראיות שתהיה בהן סתירה של ההנחה העולה מהימצאות הסחורה הגנובה בידי, או שיהיה בהן כדי להטיל ספק במשתמע מהימצאותה בידי. בסופו של עניין, על בית המשפט לשקול את הנסיבות כולן, אפילו הסברו של הנאשם לא נמצא מהימן, ובהתחשב בכלל נסיבות המקרה עליו לקבוע, אם יש בחזקה כאמור כדי לבסס מסקנה במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי להרשעתו של הנאשם" (ע"פ 480/88 **פרץ נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 397, בעמ' 399 - 400; ראו גם: ע"פ 5092/92 **רחמים נ' מדינת ישראל** (6.5.93); ע"פ 5492/11 **אלרחמן נ' מדינת ישראל** (5.8.12)).

26. מכאן, שדי בראיות הנסיבתיות שהוצגו כדי להוביל להרשעתו בעבירה של גניבה, וזאת משום שהמסקנה הסבירה היחידה היא כי הנאשם הוא שנטל את המכשיר ממחלקת הילדים. גם אם המכשיר היה מונח על הדלפק, כפי שמסר המתלונן, אין בכך כדי לפטור את הנאשם מעבירה של גניבה, משום שבכוונתו היה לשלול את המכשיר מבעליו דרך קבע.

מחדלי חקירה

27. כאן המקום להתייחס לטענת באת כוח הנאשם בדבר שורה של מחדלי חקירה שנמצאו בתיק, ובכלל זה: היעדר חקירתה של המאבטחת; אי נטילת טביעות אצבע ממכשיר הטלפון בטרם הוחזר למתלונן; היעדר עריכת שרשרת מוצג של הטלפון; היעדר איסופם של צילומים מבית החולים. לכל אלה יש להוסיף, כי מאבטח נוסף, שהיה רשום ברשימת עדי התביעה, לא הובא לעדות, משום שהוא מתגורר בחו"ל. גם לא הובאו כעדים מאבטחים נוספים שלפי העדויות היו מעורבים באירוע ובתשאול הנאשם.

28. אכן, צודקת באת כוח הנאשם, כי החקירה בתיק הנדון היתה דלה, וניתן היה לצפות, כי בטרם יוגש כתב אישום, תיערך חקירה ראויה ומספקת הכוללת פעולות חקירה אלמנטריות. גם יש לצפות, כי התביעה תדאג לזימונם ולהתייצבותם של כל העדים הרלוונטיים. עם זאת, לא מצאתי כי יש במחדלי החקירה כדי להביא לזיכויו של הנאשם, וזאת משום שלא היה בהם כדי לפגום בהגנתו של הנאשם. (ע"פ 6460/12 **אחמד נ' מדינת ישראל** (2.4.14); ע"פ 5386/05 **אלחורטי נ' מדינת ישראל** (18.5.06); ע"פ 10735/04 **גולדמן נ' מדינת ישראל** (20.2.06); ע"פ (מחוזי חיפה) 20783-02-15 **צ'רניאק נ' מדינת ישראל** (11.6.15)). בעיקר יש לציין, כי גם אם לא היו נמצאות טביעות אצבע של הנאשם על המכשיר, לא היה בכך כדי לזכותו. המתלונן זיהה את מכשיר הטלפון שלו במהלך החקירה. עדותו של המאבטח אקריש היא העדות המרכזית, משום שמאבטחים אחרים לא ראו את זריקת הטלפון ולא מצאו את המכשיר.

29. מכאן, שלמרות קיומם של מחדלי חקירה, אין בהם כדי להביא לזיכויו של הנאשם.

סוף דבר

30. הוכח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם נטל את מכשיר האייפון מהמתלונן, במטרה לשלול את בעלותו במכשיר דרך קבע.

31. מכאן, כי אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

<#6

ניתנה והודעה היום ז' תשרי תשע"ו, 20/09/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לטיעון לעונש ליום 11.10.15 שעה 13:00.

מובהרת לנאשם חובת ההתייצבות וכי לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייצב יוצא כנגדו צו

עמוד 6

הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

ניתנה והודעה היום ז' תשרי תשע"ו, 20/09/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

קלדנית/יפה

הוקלד על ידי יפה מדהלה